

восточно-славянської цивілізації: сб. науч. трудов: по матер. VI Междунар. науч.-практ. конф. 15–16 декабря 2011 г.: / Под ред. А. Г. Романовского, Ю. И. Панфилова. – Харьков : НТУ «ХПИ», 2012. – С. 162–167

7. Гладир Я. С. Проблеми мовної та культурної адаптації іноземних студентів на підготовчому факультеті / Я. С. Гладир // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки. Наукові дослідження. Досвід. Пошуки : зб. наук. пр. – Х. : Константа, 2012. – Вип. 20. – С. 32–37.

8. Дубінін С. І. Деякі сучасні проблеми навчання студентів-іноземців у мультикультурному просторі / С. І. Дубінін, В. О. Пілюгін, А. В. Ващенко // Світ медицини та біології. – Полтава : Наукове товариство анатомів, гістологів, ембріологів та топографоанатомів України, 2013. – №2. – С. 56–58.

9. Жовтоніжко І. М. Вплив дисциплін природничо-наукового циклу на адаптаційний процес іноземних студентів / І. М. Жовтоніжко, Т. А. Сфімова // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки : зб. наук. пр. – Х. : Константа, 2005. – Вип. 9. – С. 142–149.

10. Закон України «Про вищу освіту» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>. – Назва з екрана.

11. Иванова М. А. Системный подход к исследованию адаптации иностранных студентов / М. А. Иванова, А. В. Зинковский // Предвузовская подготовка иностранных студентов в СПбГПУ / Под ред. Д. Г. Арсеньева, О. В. Дороховой, А. И. Сурыгина. Серия «Проблемы обучения иностранных студентов» Выпуск 3. – СПб. : Изд-во Политехнического университета, 2005. – С. 113–124.

12. Рибаченко Л. І. Підготовка іноземних студентів у навчальних закладах України (1946 – 2000 р.р.): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» / Л. І. Рибаченко; Луганський держ. педагогічний ун-т ім. Т. Шевченка. – Луганськ, 2001. – 20 с.

УДК 378.091.212:81.243:316.722

Овчиннікова О. І., Касьянова Л. С., Гасанова Л. Є.,
старші викладачі кафедри іноземних мов
Київського національного економічного
університету імені Вадима Гетьмана

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У СУЧАСНІЙ ВИЩІЙ ОСВІТІ

Автори статті визначають поняття міжкультурної комунікації у сучасній вищій освіті. У статті розглядаються взаємозв'язок викладання іноземних мов і міжкультурної комунікації, компетентнісний підхід у професійній підготовці майбутніх економістів.

Ключеві слова: міжкультурна комунікація, компетентнісний підхід, професійна компетентність, викладання іноземних мов.

Ovchinnikova E. I., Kasyanova L. S., Gasanova L. E. Intercultural communication in the teaching foreign languages in the modern higher education. *Автори статті визначають поняття міжкультурної комунікації у сучасній вищій освіті. У статті розглядаються взаємозв'язок викладання іноземних мов і міжкультурної комунікації, компетентнісний підхід у професійній підготовці майбутніх економістів.*

Ключевые слова: міжкультурна комунікація, компетентнісний підхід, професійна компетентність, викладання іноземних мов.

Ovchinnikova E. I., Kasyanova L. S., Gasanova L. E. Intercultural communication in the teaching foreign languages in the modern higher education. *The authors highlight the concept of intercultural communication in the modern higher education. The relation of teaching foreign languages and intercultural communication is considered as well as competence approach to specialist training of future economists.*

Key words: intercultural communication, competence approach, intercultural competence, professional competence, foreign languages teaching.

Особливості політичного, економічного, соціального і культурного розвитку сучасного світу вимагають від вищих навчальних закладів запровадити навчальний процес, метою якого є надання майбутнім фахівцям не лише професійних знань, але й навичок і розуміння багатополарного світу, розвитку їх комунікативних здібностей, щоб дати їм можливість здійснювати і захищати свої демократичні права та обов'язки в суспільстві, цінувати розмаїтість і відігравати активну роль у демократичному житті. Поширення міжнародних контактів і вивчення іноземних мов зумовлюють інтерес до міжкультурної комунікації як наукової і практичної галузі, що нині переживає буремний розвиток в усьому світі.

Коли відбувається міжкультурний контакт, люди взаємодіють з представниками інших культур, як правило, несхожих. Головні непорозуміння відбуваються через об'єктивні відмінності світосприйняття іншої культури через призму своєї власної народної культури, що і створює обмеження для наших спостережень і висновків. Наш етноцентризм не тільки заважає міжкультурній комунікації, його важко розпізнати, оскільки він є несвідомим. Ось чому ефективна міжкультурна комунікація не може здійснитися сама по собі, їй треба спрямовано навчатися [8, с. 6].

Визначення міжкультурної комунікації зрозуміло з самого терміну: це спілкування представників різних культур. Ф. С. Бацевич зазначає, що це: «Особливий тип культури, який характеризується взаємодією національних (етнічних) культур, етнокультурною компетенцією особистостей, толерантністю, прагненням до

міжнародної згоди в усіх сферах спілкування» [1, с. 87]. На думку В. М. Манакіна, «Міжкультурна комунікація (МК) – наука, яка вивчає особливості вербального та невербального спілкування людей, що належать до різних національних і лінгвокультурних спільнот. Об'єктом міжкультурної комунікації є спілкування представників різних національних і лінгвокультурних спільнот, а предметом – прийняті в національних спільнотах мовні стереотипи і норми поведінки, спілкування, певні «культурні сценарії» різних дій, усталені моделі сприйняття та оцінювання предметів і явищ, соціально унормовані звички, традиції, ритуали, дозволи, заборони тощо [10, с. 11].

Закріплення міжкультурної комунікації як навчальної дисципліни спочатку було обумовлено інтересами американських політиків і бізнесменів. Очевидною стала проблема: просте знання іноземних мов не могло підготувати фахівців до складних ситуацій, які виникали у глобалізованому та інтегрованому світі. Урядовці та бізнесмени, які працювали за кордоном, часто виявляли свою неспроможність розібратися в складних ситуаціях, що виникали при роботі з представниками інших культур. Нерідко це призводило до конфліктів, взаємної неприязні, образам. Навіть досконале знання відповідних мов не могло підготувати їх до складних проблем роботи за кордоном. Поступово виникло усвідомлення необхідності вивчення не тільки мов, але й культур інших народів, їх звичаїв, традицій, норм поведінки.

Ймовірно, датою народження міжкультурної комунікації як академічної дисципліни слід вважати 1954 рік, коли вийшла у світ книга Е. Холла і Д. Трагера «Culture as Communication» («Культура як комунікація»), в якій автори вперше запропонували для широкого вживання термін «міжкультурна комунікація», відобразив, на їхню думку, особливу галузь людських відносин. Пізніше основні положення та ідеї міжкультурної комунікації були більш докладно розвинені в праці Е. Холла «The Silent Language» («Безмовна мова», 1959 г.), де автор показав тісний зв'язок між культурою і комунікацією. Розвиваючи свої ідеї про взаємозв'язок культури та комунікації, Холл дійшов висновку про необхідність навчання культурі («якщо культурі можна навчатися, то це означає, що вона може викладатися»). Тим самим Холл першим запропонував зробити проблему міжкультурної комунікації не тільки предметом наукових досліджень, але й самостійною навчальною дисципліною.

Процес становлення міжкультурної комунікації як навчальної дисципліни почався в 1960-і роки, коли цей предмет почав викладатися у низці університетів США. Ця обставина істотно змінила зміст навчального курсу міжкультурної комунікації. У 1970-ті роки суто практичний характер курсу було доповнено необхідними теоретичними узагальненнями, він набув форми класичного університетського курсу, що поєднує в собі як теоретичні положення, так і практичні аспекти міжкультурного спілкування.

На європейському континенті становлення міжкультурної комунікації як навчальної дисципліни відбувалося дещо пізніше, ніж в США і було викликано іншими причинами. Створення Європейського Союзу відкрило кордони для вільного переміщення людей, капіталів і товарів. Європейські столиці і великі міста стали інтенсивно змінювати свій вигляд завдяки появі в них представників різних культур і їх активного включення в життєдіяльність цих міст. Практика поставила проблему взаємного спілкування носіїв різних культур. На цьому тлі поступово сформувався інтерес учених до проблем міжкультурного спілкування.

За прикладом США в деяких західноєвропейських університетах на рубежі 70–80-х років минулого століття були відкриті відділення міжкультурної комунікації. На основі американського досвіду викладання міжкультурної комунікації були розроблені навчальні програми і в низці західноєвропейських університетів. Ці програми також мають міждисциплінарний характер, оскільки ґрунтуються на досягненнях фольклористики, етнології, лінгвістики та інших суміжних наук. З усіх наук про культуру найбільший обсяг теоретичних і методологічних знань і практичного досвіду в галузі досліджень міжкультурної комунікації накопичено фольклористикою і етнологією. Тому склалися два напрями досліджень міжкультурної комунікації. Перший з них, що ґрунтується на фольклористиці, носить описовий характер. Його завданнями є виявлення, опис та інтерпретація повсякденної поведінки людей з метою пояснення глибинних причин і чинників, що детермінують у їх культурі.

Другий напрям, що має культурно-антропологічний характер, предметом своїх досліджень має різні види культурної діяльності соціальних груп і спільнот, їх норми, правила і цінності. Соціальна диференціація суспільства (сім'я, школа, церква, виробництво та ін. породжує в кожній групі свої норми і правила поведінки. Знання їх дає змогу швидко і ефективно вирішувати ситуації міжкультурного непорозуміння, організовувати робочий процес у багатонаціональних колективах.

Методологічні підходи інших дисциплін (психології, педагогіки, соціології, теорії комунікації та ін.) виявляються завжди більш обмеженими предметно. Вони, як правило, спрямовані на розгляд конкретних аспектів міжкультурної комунікації і ґрунтуються найчастіше на теоретичних і методологічних положеннях етнології. Однак незважаючи на відмінності в методологічних підходах і аспектах досліджень міжкультурної комунікації в різних науках більшість учених дотримуються думки, що основними цілями досліджень у цій галузі є:

- систематичне представлення основних проблем і тем міжкультурної комунікації, оволодіння основними поняттями і термінологією;
- розвиток культурної сприйнятливості, толерантності, здатності до правильної інтерпретації конкретних особливостей поведінки та способу життя інших в різних культурах;
- формування практичних навичок і умінь у спілкуванні з представниками інших культур.

Однією з передумов входження України до єдиного Європейського освітнього простору є впровадження європейських норм в освіті і науці. Тема міжкультурної комунікації набуває великої значущості. Як і в багатьох країнах світу, у вітчизняній науці і системі освіти ініціаторами вивчення міжкультурної комунікації стали викладачі іноземних мов, які першими усвідомили, що для ефективного спілкування з представниками інших культур недостатньо одного володіння іноземною мовою. Практика спілкування з іноземцями довела, що навіть глибокі знання іноземної мови не виключають непорозуміння і конфліктів з носіями цієї мови. Тому викладання іноземних мов у багатьох ВНЗ доповнилося предметом «Країнознавство», який знайомить студентів з історією, звичаями, традиціями, соціальною організацією країни, що вивчається. Однак, як показала практика, тільки аудиторного (теоретичного) знайомства з відповідною культурою виявляється недостатньо для безконфліктного спілкування з її представниками. Сьогодні стало очевидним, що успішні та ефективні контакти з представниками інших культур неможливі без практичних навичок у міжкультурному спілкуванні. У навчальні плани включено нову дисципліну – «Міжкультурна комунікація». Уведення цієї дисципліни обумовлено, перш за все, необхідністю формування позитивних умов становлення майбутніх професіоналів, їх особистісної самореалізації, підготовки студентів до ефективних міжкультурних контактів на рівні як повсякденного міжособистісного, так і професійного спілкування. Для цього недостатньо лише знань про природу міжкультурного непорозуміння, тут необхідне формування практичних навичок і умінь, розвинені здібності, самосвідомість, які дозволили б вільно розуміти представників інших культур. [5, с. 46]. Ефективність міжкультурної комунікації залежить від багатьох чинників: умов і культури спілкування, правил етикету, знання невербальних форм та інше. Таким чином, виникає необхідність більш глибокого вивчення світу носіїв мови, їх культури, способу життя, бізнес-культури, національного характеру та менталітету. Це стосується, насамперед, усієї сфери вербальної, невербальної, паравербальної та виразної комунікації. У своїй життєвій практиці кожна людина залучається до комунікації, використовуючи при цьому такі істотні можливості виразності, як власна мова, а також жестикуляція. Поняття комунікації повинно сприйматися насамперед як діалог: у ньому беруть участь, принаймні, двоє людей, кожна комунікація соціально зумовлена. Таким чином, питання міжкультурної комунікації тісно пов'язані з проблемами соціо- і прагматичної, у межах викладання іноземних мов це стосується таких аспектів, як країнознавство, теорія та практика перекладу, володіння англійською, французькою, німецькою мовою не нижче рівня А2 (згідно із Загальноєвропейськими Рекомендаціями з мовної освіти).

Під час занять для активізації навчально-пізнавальної діяльності студентів викладач має створювати атмосферу дійсного спілкування, використовуючи проблеми реального життя, запроваджуючи як активні, так і інтерактивні навчальні технології: рольові ігри, дискусії, міні-конференції, міні-лекції, робота в малих групах, кейс-метод, презентації, метод проектної роботи, метод мозкового штурму та інші. Особливу ефективність довели практичні заняття, в ході яких студенти не лише демонструють рівень знань з іноземної мови, а також отримують можливість випробувати почуття та емоції, що виникають в реальних ситуаціях міжкультурної комунікації, обговорити і проаналізувати свою власну поведінку і поведінку своїх партнерів. Практичні заняття, як правило, викликають жваві дискусії, значно підвищують мотивацію і зацікавленість студентів у предметі, усувають психологічний бар'єр у безпосередньому контакті студентів і викладача. Корисним для студентів буде також брати участь у міжнародних практичних конференціях, написання рефератів і статей іноземною мовою.

Успішність міжкультурного спілкування залежить не лише від знання мов і національних особливостей. Мова є тільки необхідною передумовою комунікації, важливу роль у якій відіграє відчуття стилю, загального настрою спілкування, що притаманний певній культурі. «Мови не можна навчити, її можна тільки пробудити в душі», – зауважував В. фон Гумбольдт. Ще більшою мірою це стосується відчуття стилю комунікації.

Американський бізнесмен Річард Р. Гестелан у книзі «Кроскультурна поведінка у бізнесі» описав свій практичний досвід у різних країнах світу протягом декількох десятиліть, проілюстрував складні ситуації спілкування при проведенні переговорів між бізнесменами Заходу і Сходу [3, с. 5].

«Знання особливостей і навіть стилів комунікації, притаманних різним національним спільнотам, необхідні передусім фахівцям із соціальних комунікацій, журналістам, фахівцям із реклами, піару, бізнесменам, перекладачам, працівникам туристичної галузі та ін. Маючи уявлення про те, що представники різних національних культур по-різному сприймають завдання та «надзавдання» комунікації, неоднаково зчитують (декодуєть, розшифровують для себе) отриману інформацію та передають (кодують) повідомлення при спілкуванні, можна запобігти багатьом ситуативним непорозумінням на ґрунті міжнаціональних відмінностей», зазначає в своїй роботі Манакін [8, с. 240]. Він підкреслює, що «стилі міжкультурної комунікації можна умовно поділити на два основних типи – західний і східний відповідно до ментальносвітоглядних позицій і загальнокультурних цінностей, які традиційно сповідують народи Заходу та Сходу. Ці типи комунікації протиставлені як опозиції за ознаками прямоти/непрямоти; впевненості, переконливості/стриманості, обережності; концентрації на проблемах/зосередженості на людських стосунках; максимально мовного вираження/обов'язкового залучення невербальних засобів; говоріння/слухання та ін. Такі опозиції зумовлені також властивими певним націям колективними звичками і стереотипами комунікації» [8, с. 250].

Сучасна освіта базується на методі компетентнісного підходу.

Компетентність – це не специфічні предметні вміння та навички, навіть не абстрактні розумові дії або логічні операції, а конкретні, життєві, необхідні людині будь-якої професії та віку.

Рівень освіченості, особливо за сучасних умов, не визначається обсягом знань, їх енциклопедичністю. Із позицій компетентнісного підходу рівень освіченості визначається здатністю розв'язувати проблеми різної складності на основі наявних знань. Компетентнісний підхід не заперечує значення знань, але він акцентує увагу на здатності використовувати здобуті знання.

П'ять ключових компетенцій, якими мають володіти молоді європейці (за рішенням Ради Європи):

- *Політичні й соціальні компетенції* – здатність приймати відповідальність, брати участь у прийнятті групових рішень, розв'язувати конфлікти мирно, брати участь у підтримці й поліпшенні демократичних інститутів.

- *Компетенції, пов'язані з життям у багатокультурному суспільстві*. Щоб контролювати виявлення (відродження — *resurgence*) расизму та ксенофобії, клімат нетолерантності, освіта має «озброїти» молодих людей міжкультурними компетенціями: прийняття відмінностей, повага до інших і здатність жити з людьми інших культур, мов і релігій.

- *Компетенції, що передбачають володіння (mastery) усною та письмовою комунікацією*, які особливо важливі для роботи й соціального життя, з акцентом на тому, що людям, які не володіють ними, загрожує соціальна ізоляція. У цьому контексті комунікації дедалі важливішим стає володіння більш ніж однією мовою.

- *Компетенції, пов'язані зі стрімкою інформатизацією суспільства*. Володіння цими технологіями, розуміння їх застосування, слабких і сильних сторін і способів критичного судження стосовно інформації, поширюваної мас-медійними засобами та рекламою.

- *Здатність навчатися протягом життя* як основа неперервного навчання в контексті особистого, професійного та соціального життя.

Для успішного функціонування у суспільстві необхідно володіти цими якостями, які безпосередньо пов'язані і визначають якість професійної компетентності. Сутність професійної компетенції визначається рівнем відповідності професійних знань і вмінь, рівнем професійної підготовки в певній галузі діяльності. Для студентів-економістів такою професійною компетенцією є здійснення ефективної міжкультурної комунікації в професійній економічній діяльності. Це забезпечує формування у фахівців міжкультурної комунікативної компетентності, що створює основу для успішного ведення міжнародного бізнесу на засадах міжкультурної толерантності й економічної доцільності, завдяки здатності обирати комунікативно цілеспрямовані способи вербальної та невербальної поведінки в умовах професійної міжкультурної взаємодії.

Виходячи з вищевикладеного, формування міжкультурної компетентності є однією з цілей сучасної освіти. Невід'ємним складником професійної компетенції є володіння міжкультурною компетенцією. Міжкультурна компетенція включає в себе толерантність, відкритість до нових знань, уміння вибрати вірний тон і засіб спілкування, комунікативну стратегію та форму самопрезентації. В умовах посилення міжнародних економічних відносин майбутнім економістам вкрай важливо набути досвід міжкультурної комунікації, що забезпечує їм конкурентоспроможність на світовому ринку праці.

Сучасний фахівець-випускник вищого навчального заходу – це кваліфікований фахівець, від якого вимагається не просто готовність до успішної діяльності, а готовність до діяльності в сучасних умовах динамічних змін як у світі технологій, так і в суспільному житті.

Іноземна мова для такого фахівця є інструментом для розуміння значущості власних цінностей і світогляду в сприйнятті інших культур.

При цьому теорія міжкультурної комунікації у сучасному освітньому просторі формує загальні закономірності, що стосуються функціонування механізмів і здібностей людини до іншомовного спілкування, засобів їх формування, а методика викладання іноземної мови оперує змістовними і технологічними аспектами міжкультурної комунікації та реалізує їх у конкретних навчально-методичних комплексах.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бацевич Ф. С. Українсько-російський словник термінів міжкультурної комунікації / Ф. С. Бацевич, Г. Ю. Богданович. – Саки : Фенікс, 2011. – 284 с.
2. Галушко В. П. Діловий протокол та ведення переговорів : [навчальний посібник] / В. П. Галушко. – Вінниця : Нова книга, 2002. – 226 с.
3. Гестеланд Р. Р. Кросскультурное поведение в бизнесе / Р. Р. Гестеланд. – Днепропетровск : ООО Баланс-Клуб, 2003. – 189 с.
4. Грушевицкая Т. Г. Основы межкультурной коммуникации : [ученик для вузов] / Т. Г. Грушевицкая, В. Д. Попков, А. П. Садохин. – М. : ЮНИТИДАНА, 2002. – 352 с.
5. Гумбольдт В. О различии строения человеческих языков и его влиянии на духовное развитие человечества / В. Гумбольдт // Избр. труды по языкознанию / В. Гумбольдт. – М. : Прогресс, 1984.
6. Дороніна М. С. Культура спілкування ділових людей : [посібник] / М. С. Дороніна. – К. : КМ Academia, 1995. – 192 с.
7. Колбіна Т. В. Формування міжкультурної комунікації майбутніх економістів : теоретично-методологічний аспект : [монографія] / Т. В. Колбіна. – Х. : ІНЖЕК, 2008. – 392 с.
8. Манакін В. М. Мова і міжкультурна комунікація : [навчальний посібник] / В. М. Манакін. – К. : ВЦ «Академія», 2012. – 288 с.
9. Тер-Минасова С. Т. Язык и межкультурная коммуникация : [учебное пособие] / С. Т. Тер-Минасова. – М. : Слово / Slovo, 2000. – 624 с.

10. Трубачова С. Є. Умови реалізації компетентнісного підходу в навчальному процесі / С. Є. Трубачова // Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи. – К. : «К.І.С.», 2004. – С. 53–56.
11. Шаламов Р. В. Біологія. Комплексний довідник / Р. В. Шаламов, Ю. В. Дмитрієв, В. І. Підгірний. – Х. : Веста : Ранок, 2009. – 624 с.
12. Hinner M. B. The importance of intercultural communication in globalized world / M. B. Hinner. – 1998. – Mode of access : <http://www.bwl.tu-Freiburg.de/english/forschung/Global/pdf>.

УДК 378.147.091.32:811.133.1:004.032.6

Гранько Н. К.

викладач Сумського державного педагогічного
університету імені А. С. Макаренка

РОБОТА З ВІДЕОМАТЕРІАЛАМИ ПРИ ВИКЛАДАННІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ В УНІВЕРСИТЕТІ

У статті розглядаються сучасні можливості використання відео при викладанні французької мови в університеті. Висвітлені переваги роботи з відеоматеріалами для вивчення іноземної мови і культури. Наводяться приклади роботи з відео при інтерактивному навчанні.

Ключові слова: відео, відеофільм, відеосюжет, відеоматеріали, аутентичні матеріали, аутентична ситуація, інішомовна культура, культурні жести, культурний контекст.

Гранько Н. К. Работа с видеоматериалами при обучении французскому языку в университете. В статье рассматриваются современные возможности использования видео при обучении французскому языку в университете. Освещены преимущества работы с видеоматериалами для изучения иностранного языка и культуры. Приводятся примеры работы с видео при интерактивных формах обучения.

Ключевые слова: видео, видеофильм, видеосюжет, видеоматериалы, аутентичные материалы, аутентичная ситуация, иноязычная культура, культурные жесты, культурный контекст.

Granko N. K. Using videomaterials while teaching French language at the university. The article describes modern opportunities of using video while teaching French language at the university. It highlights the advantages of work with videomaterials while learning a foreign language and culture. The article gives the examples of work with video in the conditions of interactive learning.

Key words: video, videomaterials, authentic materials, authentic situation, foreign culture, cultural gestures, cultural context.

Сучасний етап навчання іноземних мов характеризується діяльнісно-орієнтованим підходом, за якого «користувачі мови й ті, хто її вивчають, є насамперед «соціальними агентами», або ж членами суспільства» [1, с. 9]. Вивчення іноземної мови передбачає одночасне оволодіння інформацією про культуру, суспільний устрій країни, мова якої вивчається. Той, хто опановує мову, має ознайомитися з широким соціальним контекстом, в якому здійснюється мовленнєва діяльність [1, с. 9]. Щодо рівнів володіння іноземною мовою, то студент факультету іноземних мов ВНЗ має наприкінці навчання досягти високого рівня володіння мовою, має вільно спілкуватися з носіями мови в різноманітних ситуаціях у рамках особистісної, публічної, професійної та освітньої сфер діяльності та суспільного життя [1, с. 45]. Таке володіння іноземною мовою передбачає досконале знання відповідного «культурного контексту». Використання аутентичних матеріалів у викладанні іноземних мов дозволяє здійснити зв'язок із реальним життям, із реальними мовленнєвими ситуаціями. Аутентичні аудіо, відео, письмові матеріали містять багато незнайомих слів і виразів. Такі слова часто розкривають свій зміст у контексті або завдяки структурним елементам: префіксам, суфіксам, які вже знайомі студенту. Відеоматеріали дають можливість використовувати набуті раніше знання для декодування незнайомих мовних одиниць. Розуміти не все – нормально, до того ж це спонукає студента наполегливіше працювати над мовою [8, с. 31].

Студенти мають засвоїти мовні одиниці з національно-культурною семантикою, вживати їх у конкретних ситуаціях, розуміти мовні діалекти, мовлення певних соціальних груп, володіти моделями поведінки, стереотипними у певній іноземній культурі, знати культуру та історію країни, мову якої вони вивчають. Щоб досягнути поставленої мети, викладачі іноземної мови, зокрема французької, широко використовують на уроці аутентичні мовні матеріали.

До аутентичних матеріалів належать письмові та усні тексти: публічні оголошення, інструкції, шоу, пісні, теле- і радіопередачі, публічні дебати, дискусії, розмови по телефону, міжособистісні діалоги, бесіди, інтерв'ю, художні книжки, журнали, комікси, листівки, рекламні матеріали, написи у громадських місцях, написи на товарах, квитки, словники, особисті листи, конспекти [1, с. 95]. Такі тексти призначені для носіїв мови, а не для навчання, але викладачі успішно використовують їх для викладання іноземної мови. Слід зауважити, що і складені навчальні тексти можна вважати аутентичними і використовувати їх як навчальний матеріал, адже вони складені за зразком аутентичних і є стереотипними моделями аутентичного спілкування [8, с. 32].

Аутентичні письмові, аудіо-, відеоматеріали дають студентам зразки справжньої «мови вулиці», телебачення, газет, надають можливість зрозуміти справжнє повсякденне життя французів [8, с. 33].